

• Στον... κανονικό κόσμο οι άνθρωποι χάνουν τις δουλειές τους λόγω της οικονομικής ύφεσης ή λόγω της κρίσης. Στην Αυστραλία, αντίθετα, άνθρωποι μένουν άνεργοι επειδή η οικονομία πάει καλά και το δολάριο είναι ισχυρό! Αυτό τουλάχιστον λέει το ρεπορτάζ. Δηλαδή είτε καλά τα πηγαίνει η οικονομία μιας χώρας είτε όχι, η ανεργία και η απώλεια εργατικών θέσεων πρέπει να θεωρείται πλέον δεδομένη.

• Είναι γνωστό πως το σύστημα δεν έχει κοινωνικές ευαισθησίες και μόνη του επιδίωξη είναι το κέρδος. Η διαδικασία παραγωγής έχει μηχανοποιηθεί και θα συνεχίσει να μηχανοποιείται, καθώς κομποιούτερ και μηχανές μπορούν να παράγουν μαζικότερα και φθηνότερα από το ανθρώπινο εργατικό δυναμικό. Οι κοινωνίες δεν έχουν κατανοήσει τα δεδομένα και δεν έχουν προσαρμόσει τις ανάγκες και το εκπαιδευτικό τους σύστημα, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται στρατιές από πτυχιούχους σε κορεσμένους ή δευτερεύοντες τομείς.

• Παράλληλα με την μεγάλη δομική και δημοσιονομική φούσκα του συστήματος και την οικονομική κρίση υπάρχει και μία εξίσου μεγάλη φούσκα στην αγορά εργασίας. Ταυτόχρονα με την εικονική οικονομία αναπτύσσεται και μία εικονική αγορά εργασίας. Οι νέοι σπουδάζουν αντικείμενα που είναι είτε πεπερασμένα, είτε κορεσμένα, είτε δεν ανταποκρίνονται στις πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας και της αγοράς κι έχουν ξεπερασθεί από τις εξελίξεις.

• Είναι χαρακτηριστικό πως οι νέοι πιστεύουν σήμερα ότι η μόρφωση που λαμβάνουν δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες της κοινωνίας και στις διαθέσιμες θέσεις εργασίας. Σύμφωνα με την έκθεση του ΟΗΕ για την απασχόληση των νέων, World Youth Report, η οποία βασίστηκε σε μαρτυρίες περίπου 1.000 νέων ηλικίας 15-30 ετών, οι

ΚοσμοΠΟΛΙΤΙΚΑ

Γράφει ο Παναγιώτης Νικολάου

Ανεργία μήτηρ πάσης κακίας

σημερινοί νέοι θεωρούν ότι η μόρφωση που λαμβάνουν δεν είναι η ενδεδειγμένη και πως υπάρχει ένα μεγάλο κενό ανάμεσα στην προσφερόμενη εκπαίδευση και στις ανάγκες της αγοράς εργασίας.

• Από τον συνδυασμό όλων αυτών δημιουργούνται άνεργοι ή εν δυνάμει άνεργοι αφού το σύστημα δεν έχει θέσεις να τους απορροφήσει. Η ανάπτυξη θα μείνει όνειρο βερνής νύχτας και η εργασία πρέπει να θεωρείται πια σε αρκετές χώρες προνόμιο. Ευτυχώς, εδώ στην Αυστραλία τα μεγέθη είναι ακόμη διαφορετικά, όμως δεν θα παραξενευτούμε αν το αύριο θα είναι ίδιο με το μίζερο παρόν του υπόλοιπου δυτικού κόσμου.

• Οι πρόγονοί μας έλεγαν ότι η αργία (το να τεμπελιάζει κανείς χωρίς να κάνει κάτι) είναι η μητέρα κάθε κακίας. Παραφράζοντας τη ρήση αυτή για να την προσαρμόσουμε στα σημερινά οικονομικό-κοινωνικά δεδομένα μπορούμε να πούμε ότι η ανεργία είναι σήμερα η μητέρα κάθε κακίας. Η ανεργία τσακίζει μεγάλα τμήματα των πληθυσμών των δυτικών χωρών κι εντοπίζεται σήμερα σαν το πρώτο κοινωνικό πρόβλημα, άρρηκτα συνδεδεμένο με την οικονομική ύφεση και κρίση.

• Η έλλειψη σταθερού εργασιακού περιβάλλοντος, ασφάλισης κι αποδοχών τροφοδοτεί την ανασφάλεια των πολιτών. Κι αυτή η ανασφάλεια είναι πολύ σοβαρότερη από την γενικότερη ανασφάλεια των αγορών. Το βιοτικό επίπεδο υποβαθμίζεται, τα εργασιακά δικαιώματα συρρικνώνονται κι οι λαοί χάνουν κατακτήσεις δεκαετιών κι αιώνων, αλλά και πρόσβαση στην εργασία. Αυτό που κάποτε θεωρούσαμε δεδομένο, σήμερα είναι προνόμιο.

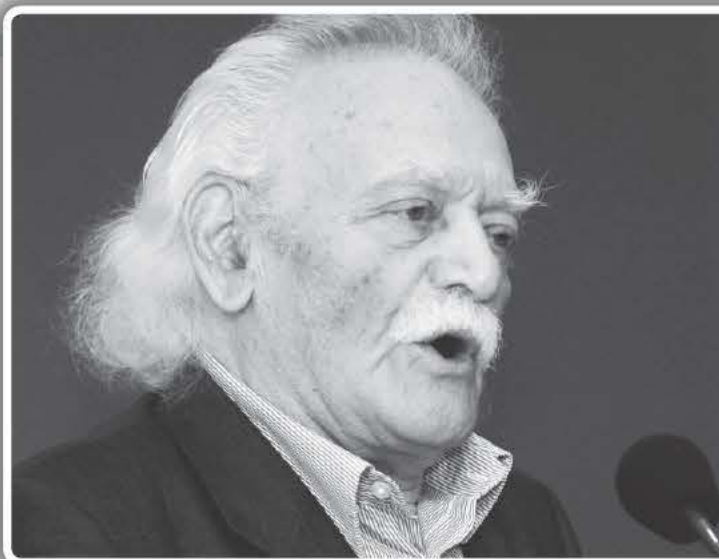
• Όταν οι πολίτες μίας χώρας - και ειδικότερα οι νέοι - δεν έχουν πρόσβαση και δικαίωμα στην εργασία ή όταν αναγκάζονται να εργασθούν με εξευτελιστικούς μισθούς ή όρους ή ακόμη και απλήρωτοι, τότε η κοινωνία τρίζει στα θεμέλιά της. Δεν υπάρχει όραμα, προοπτική κι ελπίδα για το μέλλον κι η σύγκρουση φαντάζει αναπόφευκτη. Το είδαμε και το 2011, θα το συναντήσουμε και τους επόμενους μήνες. Γιατί όποιος δεν έχει τίποτα δεν έχει και τίποτα να χάσει αν αντιδράσει. Ούτε καν μια θέση εργασίας...

Στο ίδιο έργο θεατές

• Πάλι κρίσιμες πολιτικές στιγμές διάγει η Ελλάδα. Από όσα θυμάμαι κι από όσα γνωρίζω πάντα έτσι ήταν όμως. Πάντοτε οι περιστάσεις ήταν κρίσιμες, και δραματικές. Τόσο κρίσιμες και δραματικές ώστε να ξεπηδούν σαν μανιτάρια οι διάφοροι «σωτήρες». Οι οποίοι, εντελώς συμπτωματικά, αποτελούν πάντα γρανάζι του προβλήματος από το οποίο υποτίθεται πως θα σώσουν τη χώρα. Από τα σπλάχνα του ξεπηδούν κι έρχονται για να το κατατροπώσουν! Η αέναη κρίση συντηρείται ευλαβικά και γεννά τους διάφορους «σωτήρες», οι οποίοι δεν κουράζονται να... σώζουν τη χώρα. Μία χώρα που όλο «σώζεται» κι όλο σωτηρία θέλει...

• Ωστόσο, αυτή τη φορά η κατάσταση είναι πράγματι κρίσιμη και δραματική. Όχι σε πολιτικό επίπεδο αλλά σε επίπεδο επιβίωσης για ένα μεγάλο ποσοστό Ελλήνων πολιτών. Οι φωνές κι οι εικόνες απόγνωσης δεν μπορούν να περιγράψουν επαρκώς το μέγεθος της ύφεσης και της φτώχειας, το πραγματικό αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει η ελληνική οικογένεια. «Τα ακούτε, τα βλέπετε και τα μαθαίνετε, αλλά δεν μπορείτε να τα φανταστείτε», μας λένε από την Ελλάδα όσοι μας μιλούν.

• Το μνημόνιο νούμερο 2 που αποφασίζεται αυτές τις ημέρες είναι άλλη μία προσπάθεια σωτηρίας της Ελλάδας. Με την ίδια και χειρότερη συνταγή από το αρχικό μνημόνιο, για το οποίο όλοι πλέον συνομολογούν ότι απέτυχε. Τώρα το μνημόνιο εμφανίζεται με νέο πρόσωπο και πιο σκληρά μέτρα για να σώσει τη χώρα από τν ύφεση στην οποία την βυθίζει. Οι φωστήρες που την εμπνεύστηκαν

Αδικημένη γενιά

και την απαιτούν παραδέχονται το λάθος αλλά δεν το διορθώνουν, στρώνοντας τον δρόμο όχι μόνο στην οικονομική εξαθλίωση και στην κοινωνική διάλυση αλλά και στους διάφορους «σωτήρες».

• Αυτή τη φορά το ρόλο του σωτήρα διεκδικούν πολλοί. Από την τρόικα των κομμάτων που στηρίζουν την κυβέρνηση συνεργασίας του Λουκά Παπαδήμου, μέχρι την τρόικα της ΕΚΤ, της ΕΕ και του ΔΝΤ. Είναι εθελοντικά σωτήρες σε ένα έργο που βλέπουμε και ξαναβλέπουμε τον τελευταίο καιρό και συνοψίζεται στο τελεσίγραφο «μνημόνιο ή χρεοκοπία», «δόση ή καταστροφή». Έχει κουράσει το σενάριο και το έργο δεν αποκλείεται κάποια στιγμή να κατέβει. Όταν αντιδράσουν οι θεατές.

• Παρεμπιπτόντως, κάποια στιγμή θα γίνουν κι εκλογές... Αν έχει πια καμία σημασία κι αυτό.

Πριν από λίγες ημέρες είχαμε δημοσιεύσει δηλώσεις του Μανώλη Γλέζου, ο οποίος είχε πει ότι «μας τιμωρούν για το έπος του '40-'41». Με όσα βλέπουμε να γίνονται τις τελευταίες ημέρες με τις (επικουρικές και βασικές) συντάξεις και τις απαιτήσεις της τρόικα αρχίζουμε να το πιστεύουμε. Γιατί εκείνη η γενιά είναι που πρέπει σήμερα να ζήσει με το κεκουρεμένες συντάξεις. Εκείνη η γενιά είναι που «ανταμοίβεται» σήμερα με τέτοιο τρόπο. Η γενιά της θηριωδίας του Διοσκόμου (κι άλλων ακόμη εγκλημάτων) που όχι μόνο δεν αποζημιώνεται, αλλά... μειώνεται! Όχι μόνο δεν τιμάται, αλλά τιμωρείται κιόλας...